

Lieve Coby,

Wij allen als familie, buren en een delegatie van Woonstad staan hier nu bij elkaar, bij jou, om afscheid van je te nemen.

Wij allen zijn diep ontroerd dat je zo plotseling van ons heengegaan bent. En ook nog eens zo alleen. Dat raakt ons allen intens.

Ieder van ons heeft op zijn eigen manier en op zijn eigen wijze de afgelopen 2 jaar met jou intensief contact gehad.

We hebben in die periode jouw zorgen mogen en kunnen delen over je betrokkenheid bij onze buurt en de dreigende renovatie die boven ons hoofd hangt.

Ruim 40 jaar heb je op de Essenburgsingel gewoond en naar wat jij mij eens verteld hebt, met heel veel plezier. En natuurlijk heb je zoveel meegemaakt. Het leven heeft je niet altijd toegelachen. Het overlijden van je vader en je broer op vrij jonge leeftijd en later het overlijden van je moeder, hebben jou voor het leven getekend.

Zeker niet altijd gemakkelijk, maar desondanks bleef je een echt kritische Rotterdamse in hart en nieren en met je hart op de juiste plaats en een goed gevoel voor humor.

Bij de Ankerdag die wij met elkaar hebben gehouden, kwam je los en deed voluit mee met alle initiatieven en zelfs enig zangtalent kwam wonderwel tevoorschijn. Verborgene talenten noemen ze dat. Je had er ook duidelijk lol in en een sprankelende lach verscheen toen op je gezicht. Je had er zin in.

Wij weten ook dat je het de laatste maanden niet makkelijk hebt gehad en jezelf ontzettend nerveus maakte over eventueel brandgevaar en bedreigingen die richting jou werden geuit. Dat maakte de laatste maanden, het leven voor jou niet gemakkelijk.

Maar desondanks probeerde je je er toch doorheen te slaan en keek je zelfs met optimisme uit naar de renovatie en kon je jezelf er al echt op verheugen naar –eindelijk- een nieuwe keuken, waarbij je er al visioenen van kreeg, hoe die er uiteindelijk uit zou komen te zien.

Wij weten dat ondanks het vele verdriet dat je hebt gehad, er toch ook een goede dosis humor in je verscholen lag.

En dat mag ik wel zeggen - op persoonlijke titel - je verschijning en pretoogjes in vroegere jaren, hadden toch ook een ander verhaal te vertellen, want sommigen van ons (en ook ik) noemden je ook Brigitte Bardot. Echt een compliment voor je charmante en karakteristieke verschijning en uitstraling (was ik toch ook stilletjes een beetje verliefd?)

Droevig is het, dat je ons na slechts 62 jaar moet achterlaten. We hadden langer van je willen genieten.

Je toch een beetje kennende kwam ik gisteren een gedicht tegen, die jou zeker zou hebben aangesproken:

*Dood gaan duurt maar even,
Daarbij is het leven een kinderspel
Treur om mij dan ook even
Op mijn manier heb ik genoten van mijn leven
Laat mij gaan, het is mooi geweest
Van boven kijk ik op jullie neer
en zie of alles goed gaat
Zo niet, dan daal ik neer.*

Coby, wij weten dat je nu de rust mag vinden die je altijd hebt gezocht.

Jij blijft bij ieder van ons aanwezig "verankerd" in onze gedachten.

Rust in vrede, lieve Coby.

(toespraak door Rob Romijn, namens de familie en bewoners van Samen 1Blok bij het afscheid en begrafenis van Coby van Andel op 9 februari 2010 op de Algemene Begraafplaats Crooswijk te Rotterdam)